

Kammarrätten

RÄTTSFALL

Fråga om skattskyldighet för bostadsbidrag till barnrik familj i egnahemsfastighet

En person med sex minderåriga barn, här kallad H, yrkade i sin år 1950 avgivna självdeklaration avdrag från intäkterna av annan fastighet, s. k. egnahem, med 632 kr för ränta å lånt i fastigheten nedlagt kapital.

Vederbörande TN avvek från deklarationen därutinnan att förenämnda avdrag nedsattes med 391 kr, motsvarande under senare hälften av beskattningsåret uppburet bostadsbidrag. (Dyl. bidrag utgår med 130 kr per barn för år räknat.)

Hos vederbörande PN anförde H besvär under yrkande att ifrågavarande bidrag icke måtte upptagas till beskattning samt påpekade därvid att hyresavdrag, som tillkomme mindre bemedlade, barnrika familjer, boende i hyreshus för barnrika, icke utgjorde skattepliktig inkomst. (jfr K. F. den 15 juni 1935 ang. skattefrihet för viss förmån av hyresavdrag.)

I den av TO över besvärerna avgivna förklaringen avstyrkte denne bifall till N:s yrkande under motivering att H icke borde medgivas avdrag för räntekostnader med högre belopp än han verkligen erlagt, d. v. s. det debiterade räntebeloppet efter avdrag för bostadsbidraget. Vidare anförde TO, att den subventionerade hyresgästen visserligen kunde komma i en ur skattesynpunkt bättre ställning än egnahemsägaren, men den senare

hade i sin egenskap av husägare åtskilliga förmåner framför den förre i synnerhet genom fastighetens värdestegring.

Även TI hemställde i sin förklaring om avslag å besvärerna. Han framhöll härvid, att det av H uppburna bostadsbidraget i avsaknad av uttrycklig lagbestämmelse om motsatsen måste anses utgöra skattepliktig inkomst.

PN beslöt i enlighet med TI:s hemställan och avtog besvärerna.

Hos K.R. anförde H besvär under fullföljande av sin förenämnda talan.

I avgivna förklaringar avstyrkte såväl TI som TO bifall till besvärerna.

Genom utslag den 1 april 1952 fann K.R. icke skäl att göra ändring i PN:s beslut, enär ifrågavarande bostadsbidrag väl finge antagas för H icke ha utgjort skattepliktig intäkt men han icke vore berättigad till avdrag för ränteutgifter, i den mån dessa bestrits av bostadsbidraget. (Jfr R.Å. årg. 1938 ref. 17 samt Svensk Skattetidning årg 1939 sid. 175.).

Hustruavdrag

I sin år 1949 i F. kommun avlämnade självdeklaration hemställde N — vilken till vederbörande firmaregister anmält, att han i nämnda kommun ämnade idka kafé- och kondito-

rirörelse — om gift kvinna tillkommande särskilda avdrag.

Med anledning av en utav vederbörande TO gjord förfrågan uppgav N, att han själv visserligen vore firmatecknare, men att hans hustru under beskättningsåret skött ifrågavarande rörelse (utfört bakning, omhänderhaft tillsyn m. m.).

Sedan TN vägrat den skattskyldige de berörda avdragen, besvarade han sig hos vederbörande PN under yrkande att desamma måtte varda medgivna.

Bifall till besvären tillstyrktes av TO, enär N:s inkomst av rörelsen nästan helt vore att tillskriva hustruns arbete, medan vederbörande TI för sin del ansåg, att förutsättning för beviljande av dyl. avdrag saknades, och förty hemställde om besvärens ogillande.

Genom beslut den 11 okt. 1949 beslöt PN att avslå besvären.

Hos KR anförde N därefter besvär under fullföljande av sin förenämnda talan.

Med förmälan att det vid företagens undersökning visat sig, att kafé-rörelsen startats av hustrun samt att hon sedan dess ensam — så när som på något bokföringsarbete — skött densamma hemställde TO i den av honom över besvären avgivna förklaringen om bifall till N:s yrkande.

TI hemställde däremot i sin förklaring alltjämt om avslag å besvären och anförde bl. a. följande: "Klaganden är ansvarig för de förbindelser, som ingås för rörelsens räkning. Hans hustrus ställning i rörelsen torde väl närmast motsvara ett heltidsanställt birådes. Eftersom hustru icke i beskattningshänseende äger tillgodoräknas lön ur makes näringsverksamhet, lär i det fall, varom här är fråga, något utrymme för gift kvinnas avdrag icke förefinnas."

Genom utslag den 10 jan. 1952 biföll KR N:s yrkande under motive-ring att N:s inkomst av den utav honom bedrivna rörelsen, vilken förestodes av N:s hustru, finge antagas väsentligen ha uppkommit genom hustruns arbete. (En led. av KR var skiljaktig och yttrade, att han för sin del icke funne skäl att göra ändring i överklagade beslutet).

(Jfr R. Å. 1946 not. 971, där en man, vilken stod såsom innehavare av en utav hans hustru driven rörelse, deklarerade inkomsten av densamma samt erhöll hustruavdrag enligt 46 § 3 mom. K. L., enär inkomsten av rörelsen — med hänsyn därtill att mannen mestadels vistades å *annan* ort och praktiskt taget icke deltog i rörelsens skötsel — finge antagas väsentligen ha uppkommit genom hustruns arbete; jfr även Skattenytt sid. 123—124 i år.)